

ROBERT JACKSON BENNETT

PARTSZAKADÁS

ALAPÍTÓK-TRILÓGIA II.

BUDAPEST, 2025

Nincs messze a kapu – mondta Gregor. – Készüljetek!
Sancia nagy levegőt vett, és megacélozta magát, ahogy hintójuk a zuhogó esőben döcögött. Innen látta a fényeket a campo falain – ragyogók, élesek és hűvösek voltak, semmi több. Sancia összedörzsölte a kezét; ujjbegyei végigsimították a tenyerén és az ízületein kialakult bőrkeményedéseket, amelyek megfakultak élete tolvajként töltött éve óta.

Berenice odanyúlt, megragadta a kezét, és megszorította mindkettőt.

– Csak ne feledd a tervet – biztatta. – Ne feledd, és minden rendben lesz.

– Emlékszem a tervre – bólintott Sancia. – Viszont arra is emlékszem, hogy sokszor ismétlődik benne az, hogy „Sancia itt kurva sokat improvizál”. Ami, ugye, nem túl megnyugtató.

– Nem idegeskedünk ott, hátul, igaz? – kérdezte Orso a kezelőfülkéből. Megfordult, hogy rájuk nézzen; hatalmasra tárgult, világoskék szemé eszelősen csillogott sötét, markáns arcában.

– Ilyen körülmények között – felelte Berenice – érthető egy kis szorongás.

– Ám mivel majd hat hónapig agyondolgoztuk magunkat emiatt – mondta Orso –, én egy kicsit kevésbé értem meg.

– Orso... – szólalt meg Gregor.

– Mi csupán szkriptorok vagyunk, akik alkudni akarnak egy kereskedőházzal – fordult vissza Orso. – Csak négy, szutykos szkriptor, aki

el akarja adni a terveit a gyors haszon reményében. Ennyi az egész. Nincs miért aggódni.

– Látom a falakat – mondta Gregor. Igazított a hintó kormányán, és lassú menetbe kapcsolt.

Orso kilesett előre.

– Khm. Nos. Beismerem, *ez* tényleg kissé aggasztó.

A Michiel Testület falai előbukkantak a sűrű esőfüggöny mögül. Úgy tűnt, a Michielek jelentős bővítéseket végeztek azóta, hogy Sancia legutóbb látta őket. Kezdve azzal, hogy a falak most közel tizenkét méterrel magasabbak voltak – jól látszott az új, szürke falazat. Ez biztos nem kevés munkájukba került. Igazán azonban az új szakasz tetején elhelyezkedő dolgok keltették fel a lány figyelmét: egy sor nagy, hosszú bronzláda, amelyeket egymástól nagyjából harmincméternyire helyeztek el, és mindegyik valamiféle forgótalpon állt.

– Az egy valag espringalüteg – motyogta Orso.

Sancia szemügyre vette őket, ahogy mozdulatlanul és sötéten várakoztak az esőben. Figyelte, ahogy egy madár az egyik közelébe repül, mire az üteg felcsapódik, a hosszú láda vége pedig követni kezdi a madár röptét, ahogy egy macska tenné az arra haladó denevérrel. A láda aztán láthatólag úgy döntött, a madár nem jelent veszélyt, és visszatért az eredeti pozíciójába.

A lány tudta, hogyan működnek ezek a fajta szerelékek: az ütegeket szkriptelt nyílvevesszőkkel töltik meg – azokat előtte rábeszéljük, hogy természetfeletti gyorsasággal és erővel repüljenek –, a leglényegesebb azonban, hogy a szkriptelésük megérzi a vért. Ha egy üteg számára ismeretlen vért érzékel, akkor a nyílvevesszőit ráirányítja arra, ami azt a vért tartalmazza, kilövi az összeset, és darabokra szaggatja a célpontot – habár a szkriptoroknak, akik ezeket tervezték, nagyon keményen kellett dolgozniuk azon, hogy a lövedékeiket ne pazarolják kóbor állatokra. Főleg a szürke majmokra, amelyek kifejezetten összezavarták a fegyvereket.

Ez kicsit sem számított elegáns megoldásnak. De legalább működött – az emberek már egyik campo falát sem merték megközelíteni.

– Mi a garancia, Orso – kérdezte Gregor –, hogy azok az ízék *nem* fognak darabokra szaggatni bennünket?

A hintójuk nagyot döccent, az oldalán felfröccsenő szürkésbarna víz beszívárgott a padlódeszkára.

– Hát, mindjárt kiderül – felelte Orso.

A Michiel campo falai közelében jártak. Sancia látta, ahogy az örök készenlétbe helyezett fegyverrel előjönnek a bódéjukból.

– Itt is vannak – mormogta Gregor.

A hintójuk lefékezett a kapu előtti ellenőrző pontnál. Két ór közeledett – komolyan felfegyverezték őket: az egyikük egy nagyon fejlett espringalt tartott a kezében. Nagyjából hatméternyire állt a hintótól, leengedett espringallal, míg a másik közelebb ment, és intett Gregor-nak. Ő kinyitotta az ajtót, kimászott, amitől láthatólag kissé idegesebb lett a Michiel ör, ugyanis Gregor jó egy fejjel magasabb volt nála, és világos bőrvértet viselt, rajta a Kohómente emblémájával.

– Kohómentiek? – kérdezte az ör.

– Igen – válaszolta Gregor.

– Parancsot kaptam rá, hogy kutassak át mindenkit, mielőtt beengednénk magukat a campóba.

– Megértettem.

Egyesével kiszálltak a hintóból, és megálltak az esőben, amíg az ör megmotozta őket, majd ellenőrizte a hintót. Kifejezetten ócska, szkriptelt jármű volt, Gregor egy vaskereskedőtől bérelte – a kerekei néha elfelejtették, merre kéne gurulniuk –, ez azonban a stratégiájuk részét képezte: minél inkább peches cég benyomását keltik, annál inkább beveszik ezt a Michielek.

Az ör kinyitotta a hátsó rekeszt. Nagy faládát talált benne, amit bronzlakattal zártak le.

– És ezek volnának a megegyezés szerinti áruk?

– Mi mások lennének? – fintorgott Orso.

– Meg kell vizsgálnom őket.

Orso vállat vont, kioldotta a lakatot, majd kinyitotta a ládát, amiben néhány, szigillumokkal borított bronzlemez pihent, pár szkriptelőeszköz, sok, kifejezetten méretes könyv, és semmi más.

– Ennyi az egész? – kérdezte az őr.

– A szellemi tulajdon sosem túl izgalmas látvány – közölte Orso.
Az őr becsukta a rekeszt.

– Rendben. Továbbmehetnek. – Átadott nekik egy-egy zsetont: egy kis bronzgombot, amibe jeleket véstek. – Ezek gondoskodnak majd róla, hogy a fali ütegek és a többi intézkedés ne tartsa magukat fenyegetésnek. Vigyázzanak, mert öt óra múlva lejárnak, azután a campo összes védelme célba fogja venni magukat.

Orso felsóhajtott.

– És már azt hittem, hiányzott a campói élet.

Visszamásztak a hintóba. A bronzbarna kapuszárnyak előbb résnyire nyíltak, aztán lassan kitarultak, Gregor pedig áttessékelte rajta kicsiny, ócska hintójukat.

– Az első lépés kész – jelentette ki Orso az első ülésről. – Bejutottunk.

Sancia viszont tudta, hogy ez volt a dolog könnyű része. Nemsokára minden sokkal nehezebbé válik – főleg számára.

Berenice ismét megszorította a kezét.

– Megfontoltan cselekszünk – suttogetta. – És szabadságot adunk másoknak. Ezt csináljuk, nem igaz?

– De igen – bólintott Sancia. – Csak hát általában, amikor ki akarok rabolni egy kereskedőházat, akkor betörök, nem pedig időpontot foglалok, hogy aztán betáncoljak a főbejáraton.

A hintójuk bezötyögött a campóba.

Sancia sosem járt még a Michielek belső enklávéiban, úgyhogy nem tudta, mire számíton. Tisztában volt vele, hogy ez a ház – amelynek tagjai köztudottan a legjobban értettek a hőhöz és a fényhez, továbbá egytől egyig kibírhatatlanul művésziesskedő sznobok voltak – rendelkezett Tevanne egyik leglenyűgözőbb campójával. Ám miközben Gregor bevezette a hintót a hely mélyére, a lány rájött, hogy... nem erre számított.

Üvegből megmunkált épületek bontakoztak ki az utcaképből; tekergettek, a magasba törtek, összefonódtak, s a belsejükben meleg, elbűvölő

ragyogás csillogott. Úgy tűnt, egész falakat alakítottak át, hogy műalkotásoknak adjanak helyet: a felületük folyamatosan mozgott és változott, rajta gyönyörű, ismétlődő, nyughatatlan kreálmányokkal.

Aztán ott voltak a napok.

Sancia megbámulta az egyiket, amikor a közelébe ért. A legtöbb campo lebegő lampionokat használt megvilágítás gyanánt, ám úgy tűnt, a Michielek ennyivel nem elégedtek meg. Helyette valamiféle óriási, csillogó, ragyogó gömböt hoztak létre, amely közel kilencven méter magasan sodródott a városi utcák felett, mint holmi miniatűr nap, és majdhogynem fényben fürdetett mindent. Bármikor döbbenetes látvány lett volna, ám most még inkább annak bizonyult, ahogy a zuhogó esőben úszott a levegőben.

– A bebaszott pokolba! – káromkodott a lány.

– Bizony – bólintott Berenice. – Úgy hallottam, a város bizonyos tornyaiból látszik a napok teteje.

– Mértéktelen baromság – morogta Orso. – Kész ostobaság.

Továbbdöcögtek a tornyok között, amíg a következő kapunál újra meg nem állították őket. Utasítást kaptak, hogy szálljanak ki a hintóból, át egy másikba – ez a Michielek járműve volt, tele örökkel. A kohómentiek engedelmeskedtek. Gregor vitte a lezárt dobozukat, a kocsi pedig elindult a campo legbelső része felé, közel az illustrishoz, vagyis a kereskedőház főépületéhez.

Azonban nem itt álltak meg. Helyette a hintó továbbgurult egy magas, ibolyaszínű, csillogó épület felé, amelyen apró, kerek ablakok sorakoztak. Az volt a Michiel hypatusi épület, ahol a ház szkriptorai szigillumokkal és logikával kísérleteztek, új módszereket keresve arra, hogy kedvükre alakítsák át a valóságot.

Megálltak a főlépcsőnél, és kiszálltak; a Michiel örök vitték mögöttük a lezárt dobozukat. Senki sem köszöntötte őket. Betessékelték a társaságot, át különféle üvegtermeken és fénylő falakon, majd fel a lépcsőn, amíg végül megérkeztek egy nagy belmagasságú, tágas szobába, amely egyfajta előadóteremnek nézett ki, színpaddal és fényekkel – habár a nézőtérén kanapék meg párnák voltak, és számtalan tányérnyi ételt halmoztak fel.

Ahogy besétáltak, Sancia megbámulta az ennivalót. Régóta nem kellett éheznie, azonban így is alig hitt a szemének: sokféle pitét, ragut, csokoládét és különféle füstölt húsokat látott, amelyeket aranyozott, többszintű tányérokra táltak fel. Emellett számtalan kancsónyi bort is találtak ott; észrevette, hogy azokat Orso kíváncsi pillantással fürkészi.

– Azt hittem, az ültetvényeken dúló rabszolgalázadások miatt mindeki szorosabbra húzza a nadrágszíjat – jegyezte meg Sancia.

– Ezeket a campo rangidős hypatusi tisztjeinek szánják – magyarázta halkan Berenice. – A körülményektől függetlenül ők soha nem nélkülözhetnek semmit.

– Ott elkezdhetnek előkészülni – mutatott az egyik ór a színpadon álló asztalra. – A hypatus rövidesen megérkezik.

Sancia figyelte az öröket, akik elfoglalták a helyüket a terem sarkai-ban. Ez nem lepte meg – tudta, hogy amíg itt vannak, egy pillanatra sem tévesztik őket szem elől.

– Ez jó lesz, ugye? – kérdezte Orso, ahogy közelebb ment az asztalhoz. Rámutatott valamire, ami az asztalon pihent, és ami a legtöbb ember számára nagy, különös fém égetőkemencének tűnt volna, ám még egy kezdő szkriptor is tudta, hogy valójában nagy szigetelőkam-ra, benne egy kísérleti szótárral: azoknak az óriási szótáraknak a jóval kisebb és egyszerűbb változatával, amelyekkel Tevanne minden öntö-déjét működtették.

– Sokkal fejlettebb, mint amivel most dolgozunk – állapította meg Berenice a szerelék burkolatát tanulmányozva.

Orso felhorkant.

– Hát persze hogy az! A Közkerületben nincs egymillió duvotunk, amit csak úgy elszórhatnánk ilyesmire.

– De... talán tudjuk majd használni, ugye? – tette hozzá Berenice Sanciára nézve.

Sancia lehajolt, és megvizsgálta a kísérleti szótárt tartalmazó szigetelőkamrát. Leginkább a tárgy illesztéseit és határait nézegette, ugyanis ha be akarják mutatni a technológiájukat a Michieleknek, akkor ahhoz légmentesnek kellett lennie az egésznek.

– Itt és itt le kell zárnunk – mutatott két illesztésre, ami gyengének tűnt. – De egyébként szerintem jó lesz.

– Ellenőrizték még egyszer! – utasította őket Orso. – *Működni* kell a terveinknek.

Berenice és Sancia sóhajtvá kinyitotta a faládát, kivett két szkriptelt lupét, majd elkezdte lemérni és kipróbálni a szigetelőkamrát, hogy biztosan ne legyenek hibái. Egyhangú munka volt. Sancia úgy érezte magát, mint valami felcser, aki a pestis kóros elváltozásait keresi egy páciensen.

Felpillantott Berenicére, aki a szeméhez szorította a lupét.

– Mit tervezel ezután? – kérdezte.

Berenice pislogott, és zavarodottan nézett rá.

– Hmm?

– Arra gondoltam, elmehetnénk egy babelőadásra. Pasqual szerzett valami szkriptelt zsiráfábút, ami állítólag egészen csodálatos.

Berenice szája kaján mosolyra húzódott.

– Ó, igazán?

– Bizony. Gondoltam, elmehetnénk egy tavernába...

– Megkóstolhatnánk a legújabb nádbort...

– Egy tál sáfrányos rizzsel...

– Esetleg egy kis cukrozott rozsdafarkúval.

– Igen – bólintott Sancia. – Aztán jöhetnének a bábok. Mit szólsz?

– Csodásan hangzik – felelte Berenice. Visszatette a lupéját, és újra munkához látott. – A világért sem hagynám ki. Csakhogy talán...

– Inkább holnap.

– A holnap jobb lenne, igen. Habár most, hogy belegondolok, a holnapután...

– Még jobb lenne.

– Úgy bizony.

Sancia komoran felnevetett.

– Hát persze.

Ez régi tréfa volt kettejük között. Hiába vágytak rá, hogy kijussanak a műhelyek falai közül és jól érezzék magukat, mindketten tudták, hogy

ez szinte biztosan nem jön majd össze. Valószínűleg újra hajnalig fognak dolgozni, szkriptdefiníciós lemezeket és táblákat készítve, illetve a düledező, vén szótárukat javítgatva.

Egy nap, gondolta Sancia, olyasvalaki leszek, akinek mindig lesz barátja, munkája meg csak akkor, ha kell, nem úgy, mint most, amikor folyton dolgozom, barátom pedig csak akkor van, ha jut rá időm.

Ekkor kitárult az ajtó, és egy öblös, zengő hang azt kiáltotta:

– Orso Ignacio! Borzasztó rég nem találkoztunk!

A kohómentiek odafordultak, és meglátták, hogy vagy húsz, pompásan öltözött férfi sétál be a helyiségbe. Mintha skatulyából húzták volna ki őket: se egy kósza hajszál, se egy ránc a ruhájukon. Többen bonyolult vonalakat és mintákat festettek az arcukra – a városi elit körében nagy népszerűségnek örvendett ez a fajta modorosság. Azok, akik közülük divatosan zilált külsővel jelentek meg, szintén nagy gondot és figyelmet fordítottak magukra.

A legelső egy magas és sovány férfi volt, akiből szó szerint sugárzott az önteltség. Fehérre mázolt arcán arany gyűrűk sorakoztak a szeme körül, a köntöse pedig a köldökéig nyitva volt, feltárva mások előtt feszes, formás testét, ami sötétnek és furcsamód olajozottnak tűnt.

– Armand Moretti! – kiáltott fel Orso színlelt vidámsággal. – *Annyira* jó újra látni!

Orso kinyújtott kézzel sétált oda a férfihoz. Úgy festett, mintha valami bizarr tükör felé tartana: az egyik oldalon a magas és rendezetlen Orso állt, eszelős tekintettel és kócosan, a teste minden porcikája csontos és törékeny, mintha néha elfelejtette volna, hogy teste is van, amiről gondoskodnia kellene; míg a másik oldalon ott állt Armand Moretti, a Michiel Testület hypatusa, aki hasonló termetű és korú volt, ám úgy festett, mintha néha tejben fürdött volna, hogy jó karban tartsa a bőrét.

– *Annyira* örülök, hogy eljöttél, Orso! – tódította Moretti, és kezét rázott a másik férfival. – És nagyon boldoggá tesz, hogy kisegíthetlek. Mikor is indítottad a saját cégedet? Egy éve? Kettő?

– Tulajdonképpen már majdnem három – felelte Orso.

– *Tényleg?* Már olyan sok idő eltelt? Az állapotodból ítélve azt hittem, kevesebb lehetett. Hát, te is tudod, hogy mindig szívesen nyújtok segítő kezet azoknak, akiket régről ismerek.

– Ó, így van – helyeselt Orso, aki nyilvánvalóan igyekezett kordában tartani leplezetlen fölényeskedését.

Moretti végignézett a többiekén, és amikor meglátta Berenicét, leesett az álla. Lobogó köntösben elindult felé.

– Á! És... ki volna ez az elbűvölő teremtés, akit valahogy rávettél, hogy neked gürcöljön?

– Ő Berenice Grimaldi – közölte síri hangon Orso. – Az üzemviteli igazgatónk.

– *Igazán?* Meg kell mondjam, sokkal kellemesebb látványt nyújt, mint a *mi* üzemviteli igazgatónk...

– Megtiszteltetés, hogy találkozhatom a Michiel Testület híres-neves Armand Morettijével – hajolt meg Berenice.

– És még udvarias is! – állapította meg Moretti, miközben megérintette a fiatal nő arcát. – Biztosíthatom, részemről az öröm.

Sancia mostanáig egészen mozdulatlan maradt, ezt viszont már kicsit túlzásnak találta. Ökölbe szorított kézzel odasétált Berenice mögé, aki azonban a háta mögött összefogott kezével elhessegette.

Sancia összenézett Orsóval. *Bele kell kezdenünk*, gondolta, *mielőtt kijövök a béketűrésből, és péppé verem ennek az ostoba seggfejnek a képét.*

Moretti pillantása Sanciára siklott, és döbbszerűen állapotodott meg rajta. Sancia számított erre a reakcióra. Alacsony volt, heges arcú, a feje majdnem teljesen kopaszra borotvált, és jellegtelen, barna színű ruhát viselt – pontosan tudta, hogy szökevény szerzetesre hasonlít, és véletlenül sem olyasvalakire, akivel Moretti valaha is találkozott.

Sancia figyelte, ahogy a férfi megemésztí a helyzetet.

– És... – mondta. – És ő...

Ezért szeretek inkább lopni, mint szélhámoskodni, gondolta a lány. *Tolvajlás közben nem nézhetnek rád.*

Gregor előrelépett.

– Ő Sancia Grado, az innovációs igazgatónk. Én pedig Gregor Dandolo vagyok, a biztonsági főnök. – Meghajolt.

– Jaj, tényleg! – mondta Moretti. – A híres Dantuai Kísértet! Micso-da fogás, hogy a Közkerületben dolgozik, Orso kis műhelyében! Olyan ámulatba ejtően szabályszegő; az édesanyja bizonyára a haját tépi tőle!

Gregor megengedett magának egy visszafogott mosolyt, és ismét meghajolt.

Moretti tapsolt egyet.

– Ma pedig látni fogjuk a híres rétegdobozt, igaz? Az új szótártechnikát.

– Igen – felelte Orso, kinyitva és feltárva a ládát. Előhúzott belőle egy óriási, vastag kötetet, és letette az asztalra. – Minden szkriptdefiníció és -protokoll itt van, hogy ellenőrizd. Ezeket a bemutató után átadjuk. A legtöbbet könnyebb megérteni, ha már láttad, hogyan használatosak.

Egy idősebb Michiel szkriptor, aki rendkívül pösze volt – bár Sancia úgy gondolta, ezt csak megjátssza –, most így szólt:

– Ész ezt a módszert alkalmazták a Hegy éjszakáján? Ami által a gravitációs eszközt használták, ész megtámadták a Candianókat?

Orso eltűnődött, láthatólag nem egészen tudta, mit feleljen. Igaz, hogy ezzel a technikával lényegében sikerült elpusztítaniuk Tevanne négy kereskedőházának egyikét, a kohómentiek úgy hitték, hogy ez rendkívül érzékeny téma lesz a maradék három számára, úgyhogy inkább kerültek.

És mégis... a Michiel szkriptorokat látszólag kicsit sem zavarta. Mérsékelt érdeklődéssel figyelték Orsót, mintha azt a hírt várták volna, megházasodik-e valakinek az unokatestvére vagy sem.

– Khm, igen – köhintett Orso. – Így van. Habár ez annak egy kifinomultabb változata.

– Pompás! – bólogatott a szkriptor. – Lenyűgöző!

– Ne gondold, Orso, hogy nem beszélhetünk nyíltan – mondta Moretti. – Végső soron a konkurenszaink voltak. Neked köszönhetően bagóért meg tudtuk venni a Candianók enklávéinak legnagyobb részét. – Töltött magának egy pohár bort, és elismerően feléjük emelte. – A Hegyet is beleértve.

– Ó – válaszolta zavarodottan Orso. – Akkor... folytatjuk a mu...

– Nem szeretnél inkább előbb megbizonyosodni a fizetségről? – kérdezte Moretti.

Orso megdermedt, és Sancia rögtön tudta, miért: a férfi teljesen megfélemezte a pénzről, és a lány most eltöprengett, vajon ezzel le-
buktatták-e magukat.

– Khm, de igen – felelte Orso. Meghajolt. – Nem akartam a terhedre lenni.

Moretti elvigyorodott, kortyolt a borából, majd csettintett. Előlépett egy kis faládát tartó szolgálófiú.

– Ne aggódj. Hatvanezer duvot egyáltalán nem teher.

A szolgálófiú kinyitotta a ládát. A kohómentiek szótlanul meredtek a benne lévő arany- és ezüstduvotokra.

A bebaszott pokolba, gondolta Sancia. Soha életemben nem láttam még ennyi pénzt.

Aztán eszébe jutott, mit mondott neki Orso: Az ördögbe a pénzzel! Ha jól csináljuk, olyasmire tehetünk szert, ami értékesebb, mint a hypatusi épület összes arany gyertyatartója és szkrptszereléke együttvéve.

Úgy tűnt azonban, hogy még Orsónak is nehezebb esett visszaemlékezni erre.

– Nagyszerű – mondta fojtott hangon. – Köszönöm, Armand...

– Nem tesz semmit – felelte Moretti, aki nyilvánvalóan örült, hogy a vagyona elérte a várt hatást. A kölyök hangos csattanással becsukta a ládát, és elvitte a sarokba.

Moretti elegáns mozdulattal töltött magának egy újabb pohár bort.

– Megengedem, hogy folytassátok. – Kiitta a poharát, és rájuk vigyorgott. – Kérlek, kápráztassatok el!

– A bemutatóhoz – kezdte Orso – szükségünk lesz egy dobozra, lehetőleg vasból vagy acélból. A bronz kicsit gyenge. Nagyjából akkora legyen, mint ez a kísérleti szótár.

Moretti peckesen egy hatalmas párnához lépdelt. Intett egy fiatal fiúnak, és azt mondta:

– Kérlek, hozz neki egyet.

A fiú kisietett, Moretti pedig lehuppant a párnára. A többi szkriptor követte a példáját, helyet foglaltak a kanapékon és a karosszékekben. Moretti mélyen a csokoládéba mártott egy szilvát, amit hangosan csámcsogva el is fogyasztott, miközben a kísérleti szótárral tevékenykedő Sanciát és Berenicét figyelte.

A szkriptelés tudománya szinte mindig kétlépcsős folyamat. Az első nagyon egyszerűnek látszik: a szkriptor egy kis, lenyomatolt lemezt helyez a módosítani kívánt tárgyra vagy gyakran a belsejébe, főképp azért, hogy a nyomatok ne sérüljenek. Erre a lemezre előtte maréknyi pecsétet illesztnek, általában hattól tízig bármennyit, és miután a tárgyhöz erősítik, a lemez elkezd az meggyőzni, hogy szokatlan módokon szálljon szembe a valósággal – ezt az elemet ezért nevezték el rábeszélőlemeznek.

Egy rábeszélőlemez azonban csak látszólag egyszerű. Valójában hattíz pecsétje mindegyikét a második összetevő segíti: egy definíciós lemez, amelyet egy közeli szótárban tárolnak. És *azzal* zajlik a munka oroszlánrésze, ugyanis a definíciós lemezek több ezer, kézzel írott pecsét-sorból állnak, amelyek mindegyike igen bonyolult argumentumokat fogalmaz meg, amelyek elég erősek ahhoz, hogy a világ bizonyos részét a valóság megtagadására kényszerítsék. A rábeszélőlemez pecsétjei egyszerűen azt jelzik, hogy az argumentumok mire vonatkozzanak.

Egy definíciós lemez elkészítése több hétnyi próbát és elemzést igényel. Ez a fajta kísérletezés a legtöbbször számára rendkívül unalmasnak tűnik – és az is –, de ha nem végzik el alaposan, akkor hirtelen felrobbanhat tőle az ember feje vagy törzse. Így aztán a sikeres szkriptelést eredményező definíciós lemezek egy vagyont értek Tevannéban.

Berenice és Sancia ezt emelte ki olyan óvatosan a dobozból, és helyezte a kicsi, asztalon fekvő szótárba: egy definíciós lemezt, amit ők maguk készítettek, és ami rá tudta venni a valóságot valamire, amit a Michielek rendkívül értékesnek találnának.

– Akkor – mondta a pösze idősebb szkriptor – az emberei a... valóság lemásolásának módján dolgoznak?

– Nem egészen – felelte Orso, ahogy a szolgálfiú visszatért, gurulós kocsin hozva egy vasdobozt. – A dolguk meggyőzni mindkét kamrárt arról, hogy a bennük lévő valóság *ugyanaz*. A világ képtelen lesz megállapítani, hogy a szigetelőkamrában lévő kísérleti szótár a kamrában van-e vagy a vasdobozban, esetleg mindkettőben.

Moretti szeme résnyire szűkült.

– Ami azt jelenti...

– Ami azt jelenti, hogy amikor párosítjuk a két kamrát, bárhová elviheted a kocsin lévő üres dobozt – magyarázta Orso, megpaskolva a tárgyat, mialatt Sancia és Berenice munkához látott rajta –, elszállítja vele a szótár definícióit.

A Michiel szkriptorok abbahagyták az evést-ivást. Sancia nem csodálkozott, Orso ugyanis az imént vetette fel a szkriptelés egyik legnagyobb akadályának lehetséges megoldását.

A szótárak több ezer, gondosan megfogalmazott definíciót és argumentumot tárolnak, amelyek meggyőzik a valóságot, hogy olyasmiket tegyen, amiket általában nagyon igyekezett elkerülni. Hatalmasak, bonyolultak és eszelősen drágák, vagyis pokoli munkával jár megépíteni őket, szállítani pedig még inkább.

Ám a szkriptelt szerelékek – mint például a záruk reteszei, a hintók és a lámpások – az öntödék szótáraitól csak néhány kilométernyi távolságban működnek. Annál messzebb a valóság magabiztosabb lesz az az kapcsolatban, mi igaz rá és mi nem, így figyelmen kívül hagyhatja a szerelék rábeszélőlemezt, függetlenül attól, milyen gondosan vették bele a pecsétet.

Röviden: sokkal-sokkal olcsóbb fogni egy sima vasdobozt, és *meggyőzni* arról, hogy van benne egy szótár, mint elkezdni építeni egy másik szótárt. *Elképzelhetetlenül* olcsóbb. Az egyik megoldás olyan, mintha az embernek több kilométernyi öntözőcsatornát kellene ásnia, a másik pedig, mintha varázspálcával rákoppintana a földre, amelyből így egyszerre forrás fakadna.

– Mik a korlátai? – kérdezte Moretti. Most már sokkal kevésbé hangzott mesterkéltnek.

– Nos, kezdetben a másolt dobozban lévő valóság az idő előrehaladtával egyre ingatagabbá vált – mondta Orso. – Vagyis, khm... idővel felrobbant.

– De megoldottuk ezt a problémát – tette hozzá gyorsan Berenice.

– Igen. Rengeteg munka kellett hozzá, de... kiiktattuk a bizonytalanságot – bólogatott Orso.

– Kérem, mutassák meg a definíciót! – mondta Moretti.

– Már betöltöttük – felelte Berenice.

– Tudom. De látni szeretném.

Orso fintorogva kicsúsztotta a szótárból a definíciós lemezt, hogy megmutassa a férfinak. Nagy bronzlemez volt, nagyjából fél méter széles, és több ezer apró pecsétet véstek bele Berenice gondos kézírásával.

Moretti felállt, odasétált, és közel hajolt, hogy megszemlélje a lemezt. Aztán bólintott, és visszament a helyére.

– Értem – mondta. – Lenyűgöző.

– A módszert nagyobb léptékben isz lehet használni? – kérdezte a pösze szkriptor, nyilvánvalóan az öntödék szótáiraira gondolva.

– Lehet – felelte Orso. Visszatette a lemezt a helyére. – De mivel a Kohómente Kft.-nek a Közkerületben nem áll rendelkezésére öntödei szótár, amelyen kísérletezhetne, nem adhatok erre egészen határozott választ. – A Michielek szkriptorai erre idétlenül összevgyorogtak. – Azonban megvizsgáltuk a szótárakkal kapcsolatos második legnagyobb problémát – folytatta Orso. – Mert bár nehéz és költséges egy szótár megépítése, ám tulajdonképpen csupán egyszeri kiadást jelent. Az viszont, hogy folyamatosan frissítsék a campójukon lévő összes szótárt a legújabb szkriptdefiníciókkal... Hát, az viszont meglehetősen drága, igaz?

Leolvadt az arcukról a vigyor. Mindenki Orsóra meredt, míg Sancia és Berenice némán tevékenykedett a vasdobozzal, akár két segéd a nagy bűvésztükk előtt.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Moretti.

– Nos, egykori hypatusként tudom, hogy napokba, hetekbe, sőt talán hónapokba is beletelhet megalkotni egy szkriptdefiníciót – magyarázta Orso. Megkocogtatta a szótárt, amely azt tartalmazta, amit az imént

mutatott meg. – Hiszen az argumentum minden pecsétjét gondosan és tökéletesen fel kell vinni a bronzlemezre, mielőtt az öntődei szótár bölcsőjébe kerülhetne... És tömeges gyártásról szó sem lehet, mert ha akár egyetlen pecsét *kicsit* máshová kerül, mint ahol lennie kellene, akkor az egy működésben lévő szótár esetén hatalmas rombolást végezne. Tehát mindegyiket kézzel kell előállítani. Vagyis akár egy évnél is hosszabb időbe telhet, hogy egyetlen új definíció a campo egészébe eljusson.

– Igen – mondta türelmetlenül Moretti. – És?

– Hát, rájöttünk, hogy az öntődei szótárak bölcsőit, vagyis azt a részt, amely *minden* definíciót tartalmaz... – Orso elhallgatott, és elgondolkodva megkocogtatta az állát. Sancia úgy érezte, kicsit túlságosan is kiélvezi a helyzetet. – Rájöttünk, hogy *azt* meglehetősen könnyű párosítani.

A Michiel szkriptorok összenéztek.

– Azt állítod, hogy nem szükséges kézzel megírni több száz definíciós lemezt a több száz öntődénk számára – pillantott Moretti a bársonnyal bélelt dobozra –, hanem...

– Igen?

– Hanem használhatjuk a módszeredet, hogy párosítsuk az öntődei szótáraink bölcsőit...

– Igen.

– Aztán, ha csupán *egyetlen* definíciós lemezt behelyezünk *egyetlen* szótárba... akkor *az összes* azt fogja hinni, hogy ők is tartalmazzák azokat az argumentumokat?

– Így van.

– És aztán az argumentumok, amiket leírtunk... *mindenhol* érvényesek lesznek? – kérdezte Moretti.

Orso úgy bólogatott, mintha ez az egész Moretti ötlete lett volna, nem is az övé.

– Igen, az határozottan működhet.

A Michiel szkriptorok már nem görnyedtek a székükön. A legtöbb kihúzta magát vagy előrehajolt – sőt, volt, aki felállt.

Sancia látta, milyen lázasan dolgoznak az agytekervényeik: az órák, amelyeket nem kellene kulimunkával tölteniük, és a hatékonyság,

amelyre az egész campóban szert tennének. Ez emellett azt is jelentené, hogy számtalan biztonsági problémát elkerülhetnének, hiszen a campók szinte legértékesebb tulajdonát a szkriptdefiníciók képezik: a szótár talán a campo szíve, de a definíciók jelentik a vérét. Még Orso technikájának szűk körben való bevezetése is forradalmi eredményeket hozna.

– És mind itt van. – Orso az asztalon fekvő hatalmas kötetre tette a kezét. – Nincs kétségem afelől, hogy a jelen lévő lángelmék gyorsan a hasznukra tudnák fordítani...

– A bemutató után – csattant fel élesen Moretti. – Meg akarok győződni róla, hogy működik.

Orso meghajolt.

– Természetesen.

Berenice és Sancia folytatta a munkát, gondosan a vasdobozra illesztve a megfelelő jelölőket. Fél óra elteltével el is készültek.

– Végeztünk – jelentette be Berenice, ahogy hátralépett, és megtörlögte a homlokát.

A Michiel szkriptorok felálltak, közelebb mentek, és tanulmányozták a kísérleti szótáron és a szigetelőkamráján, valamint a vasdobozon eszközölt változtatásokat. A munkájuk megtévesztően egyszerűnek látszott: csak egy kevés bronz, néhány lemez és pár kézzel készült, gondosan vésett pecsét.

– Moszt nem működik, igaz? – kérdezte óvatosan a pösze szkriptor.

Orso halovány mosolyt küldött felé.

– Nem. Addig nem fog működni, amíg a szótár nincs bemelegítve és bekapcsolva. Csak akkor fogja sikeresen párosítani a valóságot.

– De hogyan fogják bizonyítani, hogy működik? – érdeklődött ugyanez a szkriptor.

– Nos – mondta Orso –, több módja is van annak, hogy...

– Nem. Arról majd mi gondoskodunk – jelentette ki Moretti. Intett az egyik szkriptorának, aki a helyiség végéből előrekocogott a saját dobozokkal, habár ez ezüstből és bronzból készült, nem fából, mint Orsóé.

Moretti kinyitotta a dobozt. Egy másik definíciós lemez pihent benne, meg egy kis, szkriptelt lámpás. A férfi széles mosollyal fordult Orso felé.

– Noha úgy hangzik, hogy a bemutató alátámasztaná azt, amit előadtál, ahelyett, hogy a saját eszközeiddel mutatnád be, szeretném látni, a *mi* eszközeinkkel működne-e a megoldásod. Ez a definíció amellett érvel, hogy a lámpás felkapcsolódik majd... de *kizárólag* harminc centiméternyire attól a szótártól, ami hat rá.

Orso lassan bólintott.

– Tehát... szeretnéd bekapcsolni a kísérleti szótárt, a vasdobozra tenni a kis lámpást, aztán... kigurítani innen a vasdobozt, hogy lásd, a lámpás továbbra is működik-e?

– Pontosan – bólogatott Moretti. – A campónak egy olyan részébe, amit *biztosan* nem láttál még. Sem te, sem az alkalmazottaid.

A Michiel szkriptorok Orsóra néztek, ő azonban csak vállat vont, és azt mondta:

– Hogyne.

Moretti mosolya kissé elhalványult.

– Gyerünk! – biccentett a csapatának.

A Michiel szkriptorok óvatosan elhelyezték a második szkript-definíciót a kísérleti szótárban. Aztán becsukták, lezárták, és bekapcsolták.

A csapat fele elhátrált, attól tartva, hogy fel fog robbanni. Azonban nem robbant fel, egyedül a kocsí nyikkant meg, amelyen a vasdoboz pihent, mintha száznegyven kilogrammos súly nehezedett volna rá.

Sancia tudta, hogy így is történt. A kísérleti szótárak száz-kétszáz kilót is nyomhattak. Ha a vasdoboz úgy hitte, most egy kísérleti szótár van benne, akkor rendkívül nehézzé vált.

Orso a lámpás felé intett. Moretti feltartotta, és bekapcsolta. Először semmi sem történt, ám amikor rátette a vasdobozra, a lámpás hirtelen fényesen, egyenletesen felragyogott.

A pösze szkriptornak hallhatóan elakadt a lélegzete. Moretti a lámpásra meredt, még mindig gyanakvó pillantással.

Orso az ajtó felé mutatott.

– Ha szeretnéd kivinni a dobozt – mondta –, örömmel veled tartanék az innovációs igazgatóm kíséretében, hogy megválaszoljuk a kérdé-

seidet. – Sancia felé intett, aki közelebb lépett. – Berenice és Gregor pedig itt marad, hogy biztosan ne sikerüljön félre semmi.

Moretti undorodó pillantása elidőzött Sancián.

– És... miért kellene eltűnnöm, hogy ez a teremtmény betegye a lábát a hypatusi épületembe? – Berenicére pillantott. – Miért nem jöhet ő?

– Á! Nos. Berenice *rendkívül* ügyes – felelte Orso. – És mindig úgy gondoltam, hogy jobb az ügyeseket olyanok mellé állítani, akik, khm... kevésbé azok.

Sancia és Gregor összenézett. *De kedves.*

Moretti elmosolyodott, arcára hamis vigyort erőltetett, majd azt felelte:

– Rendben. Ez végül is teljesen logikus.

A Michiel-ház két szkriptora fogta a gurulós kocsit, és elkezdte kitolni az ajtón. Moretti és a többiek mögöttük mentek, Orsóval és Sanciával együtt.

Sancia nagy levegőt vett. *Ideje munkához látni!*